nenda otsa lôpnud, et tema nenda
edasi ei ole jôudnud minna!
Kui ta wiimati suure vaewaga
üle lagentiku oli läinud! Siisu
ta ees üks wana loss! Aga mitte
üht inimest! Ta läinud ligemale
ja ukse kôrwas olnud üks —
suur kaew! ta pesnud seal
oma haawad ära! mis ta
hundi selgas saanud. Aga nii
pea kui ta seda wett peale pan-
nud kosunud kohe haawad
ära! Niiud läinud ta maga-
ma! ja mitte ühte inimese
hinge ei ole ta näinud. Ta
kainud mittu tuba läbi. Aga
ühes kambris olnud üks woodi
ja seal inimese pea, ta ehmata-
nud ära, aga pea hakanud
konelema, ära karda kui sa
tahad siia tôôse jäeda ja min

isot ja per et ära peasta saad
sa suure maksu, noor mees
küsinud kus nad siis on. —
Siis hakand pea rääkima ja
ôôelnud. See loss on üks kuninga
loss, minu isa oli üks kuningas
ja hakanud kellegiga sôdima
meie olime pagana usku. Wiim-
ati mino soowi pääle las kis
isa weikese kiriku ehitada ja
ühe risti usu preestri siia
tulla mina olin keige esimene
keda ristiti. Kui niiud teine
naabri kuningas, kes üks tige
ja kange sôdija oli, kui ta seda
kuulnud et meie risti usku
minna saanud ta sûda täis
da tuli para jal ristimese ajal
sôdima da hüüdnud nôid likus
wäes, kôik kes siin majas on
saagu mets loomateks. Ta